

**LBRIS**

We know  
books

**DEBORAH  
HARKNESS**

**ORACOLUL  
PĂSĂRII  
NEGRE**

Traducere din limba engleză

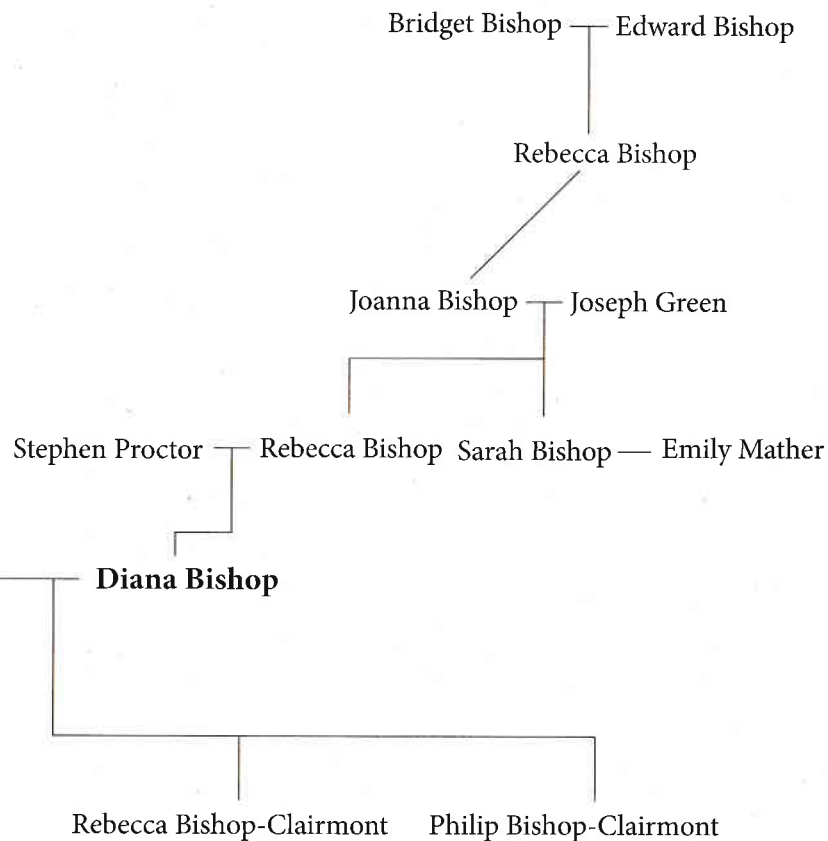
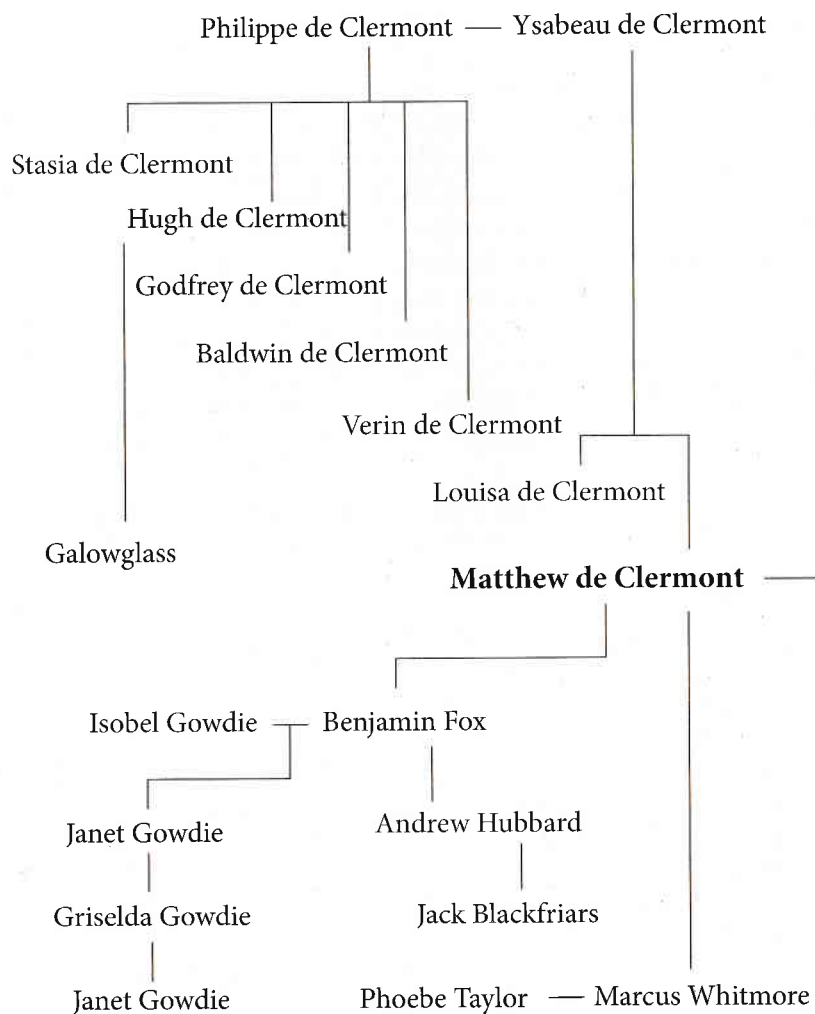
IRINA STOICA

OANA BARBU

BIANCA PAULEVICI

**LITERA**

București



## CAPITOLUL 1

În orice suflet există o parte rezervată Umbrei.

A mea era ascunsă în siguranță, îndesată într-un ungher mort dintr-un colț al memoriei, sub o rană superficială despre care credeam că se vindecase în urmă cu mult timp.

Apoi corbii au venit în New Haven, aducând o invitație pe care nici eu, nici Umbra nu o puteam refuza.

Era într-o zi de vineri de la finalul lunii mai când sosi invitația.

- Hei, doamnă profesor Bishop! Tocmai v-am pus la poștă ultima corespondență.

Parcurgeam drumul obișnuit de la biroul meu de la Universitatea Yale către casă, ascultând doar pe jumătate atentă conversația entuziastă a Beccăi în timp ce restul minții îmi plutea aiurea. Nu observasem când ajunseserăm la poarta de fier ornamentată care ne păzea casa de pe Orange Street, nici că poștărița noastră obișnuită, Brenda, tocmai părăsea proprietatea.

- Mulțumesc, Brenda, i-am zis, oferindu-i un zâmbet vag.

Căldura era sufocantă. Întotdeauna era așa în New Haven în preajma absolvirii, ceea ce ducea la stări de spirit încinse, uniforme transpirate și cozi lungi pentru latte cu gheață la numeroasele cafenele din oraș.

- Probabil ești încântată de întoarcerea în Anglia, Becca, spuse Brenda.

Purta deja șapca și pantalonii scurți cu sigla Poștei americane, pregătită pentru temperaturile mai ridicate și umiditatea până la cer din New Haven.

– Chiar sunt. Becca sări de pe un picior pe altul pentru a-și dovedi spusele. E prima excursie a lui Tamsy și o să am ocazia să îi arăt absolut *totul*.

Tamsy era o nou-venită în familie: una dintre păpușile istorice care făcuseră furori în rândul fetelor de 13 ani sau mai mici. Marcus și amica lui, Phoebe, aleseseră pentru Becca păpușa din perioada colonialistă datorită pasiunii ei pentru casa din Hedley a lui Marcus și încântării cu care asculta poveștile lui despre cum era să crești acolo în anii 1760 și 1770. Deși producătorul îi dăduse alt nume, Becca o reboțezase în clipa în care văzuse ochii verzi ai păpușii și părul roșcat îțindu-se de sub capacul rotund și transparent al cutiei.

De la primirea păpușii, imaginația neobosită a Beccăi devenise pe deplin captivată de Tamsy și de lumea ei. Păpușa venise cu o varietate de ținute și accesorii care o ajutau pe Becca să o aducă la viață, inclusiv un cal pe nume Penny. Tamsy avea și piese de mobilier. Matthew le completase cu o copie în miniatură a scaunului în stil Windsor din casa lui Marcus, care aparținuse cândva bunicului Philippe, și o versiune adaptată măsurii lui Tamsy a unui cufăr Hadley, pictat, precum cel pe care Phoebe îl folosea la depozitarea lenjeriei de pat. Era dotat cu o incuietoare mică, iar Becca împachetase deja hainele lui Tamsy, manualele, pana de scris și călimara cu cerneală, plus colecția de pălării pentru călătoria în Anglia.

Brenda îi făcu cu mâna lui Tamsy, care atârna în mâna Beccăi. Se întoarse spre mine.

– Cred că și tu ești încântată să te întorci la cercetarea ta.

La finalul fiecărui an școlar, eu și Matthew duceam copiii în Anglia, unde petreceam lunile de vară la casa noastră din Woodstock. Era la doar câțiva kilometri de Oxford, ceea ce îmi permitea accesul rapid la Biblioteca Bodleian și făcea posibil ca Matthew să lucreze în liniștitul lui laborator de la Universitatea

Oxford fără să-l întrerupă nici colegii, nici studenții. Becca și fratele ei, Pip, aveau la dispoziție o grămadă de kilometri pătrați unde să bântuie, sute de copaci în care să se cațare și o casă plină cu comori interesante și cărți care să îi țină ocupați în timpul specificelor ploii torențiale din timpul verii. Făceam și excursii în Franța ca să o vizităm pe mama lui Matthew, Ysabeau, pe durata unor finaluri de săptămână lungi și leneșe, având ocazia de a-i vedea mai des pe Marcus și Phoebe, care își petreceau o parte din vară în Londra. De-abia așteptam să ajung în avion și să las în urmă Yale, New Haven și semestrul de primăvară. Perspectiva unui nou proiect de cercetare centrat asupra soțiilor și surorilor primilor membri ai Societății Regale mă atrăgea și abia așteptam să am în mână cărți rare și manuscrise.

– Cred că ai o grămadă de lucruri de făcut până mâine, zise Brenda.

Nici n-avea idei cât de multe. Nu aveam bagajele făcute, plantele decorative încă erau în casă, nu ordonate în veranda din spatele casei pentru ca vecinii să le poată uda, și aveam de spălat cel puțin trei mașini de rufe înainte de a pleca întreaga vară.

– Ți-am verificat din nou corespondența. Din punctul de vedere al oficiului poștal din New Haven, ești gata de decolare, zise Brenda, încheind conversația.

– Mulțumesc, i-am spus, luând-o pe Tamsy din strânsoarea Beccăi și punând-o, cu picioarele în jos, în geanta mea mare, la un loc cu corespondența din campus.

– Distracție plăcută ție și lui Pip, Becca! Ne vedem în august, spuse Brenda, ajustându-și cureaua groasă a genții de poștaş.

– Pa! zise Becca, făcând cu mâna spre silueta Brendei, care se îndepărta.

I-am mângâiat părul strălucitor, negru-albăstrui și lucios precum penajul unei ciori. Becca îi semăna atât de mult lui Matthew – toată numai linii prelungi și contraste, cu piele albă și sprâncene dese. Erau asemănători și la temperament, cu încrederea lor rezervată, care putea erupe în emoții intense doar într-o clipită. Pip era cel care îmi semăna. Simțindu-se în largul

lui să-și arate sentimentele și plângând ușor, el avea statura mea voinică, părul deschis la culoare cu scânteieri de culoarea cuprului și pistrui împrăștiați de-a lungul nasului.

– Chiar avem o grămadă de lucruri de făcut, aluniță, am spus. Mai întâi ne ocupăm de Ardwinna și Apollo și sortăm toată corespondența asta.

Apoi casa trebuia să fie făcută lună – o sarcină istovitoare. Mica mea casă de pe Court Street fusese mult prea mică pentru a găzdui un vampir, o vrăjitoare, doi Născuți în Lumină, un grifon și un câine rasa Deerhound. Fiul lui Matthew, Marcus, ne oferise în schimb casa lui cât un palat de pe Orange Street. O construisese chiar înainte de Războiul Civil, când studia pentru prima dată Medicina la Yale, iar mobilierul din mahon și petrecerile formale erau la mare modă. Fiecare suprafață din casă era lustruită, sculptată sau ambele. Era un coșmar să menții curățenia, iar în încăperile spațioase se instala prea repede dezordinea inerentă traiului modern. În ciuda dimensiunilor mari și a aspectului formal, casa se dovedise surprinzător de potrivită pentru viața de familie, cu ampla verandă acoperită care le ofereea copiilor un loc de joacă pe vreme ploioasă, cu o curte privată în spate, unde grifonul lui Philip, cunoscut drept Apollo, și ogarul meu scoțian Ardwinna se puteau alătura jocurilor gemenilor, și cu numeroasele camere de la parter care fuseseră cândva alocate locatarilor în funcție de sex și funcție. La început, casa lui Marcus păruse prea mare pentru mica noastră familie de vampiri și vrăjitoare, dar familiile reușeau să se extindă pentru a se potrivi cu spațiul alocat lor.

Becca, mereu în acord cu schimbările mele de dispoziție, simți că îmi creștea anxietatea.

– Nu-ți face griji, mamă! Te ajut eu.

Becca scoase din buzunarul de la șold un kazoo<sup>1</sup> în nuanța de albastru a Universității Yale, pe care îl găsise în birou, sperând

<sup>1</sup> Instrument muzical rudimentar, sub forma unui tub închis la capăt de o membrană ce vibrează odată cu emisia vocală (n.red.)

să-mi alunge starea de spirit proastă cântând pe ultimii metri către casă. Sunetul ciudat și behăitor al aceluia kazoo tulbură pășările din copacii din apropiere. Își luară zborul cu un fluturat iritat din aripi, murmurul unor forme întunecate și strigătele zgomotoase protestând împotriva acestei întreruperi a rutinei lor somnoroase de după-amiază. Mi-am ferit ochii de soarele strălucitor, hipnotizată de norul de un negru atenuat de pășări care se ridicau și cădeau pe curenții umezi de aer. Becca fu și ea absorbită de această priveliște, cu ochii mari și plini de uimire.

O singură pasăre se desprinsese din formație, umbra ei căzând peste mâinile noastre împreunate. Conturul capului și ciocul curbat al păsării se extindeau pe trotuar, indicând în direcția ușii din față. Se lăsă o răcoare bruscă, înfiorându-mă. Curioasă să văd ce anume scăzuse temperatura, mi-am ridicat privirea, așteptându-mă să văd nori stingând soarele strălucitor. În schimb, toată culoarea dispăruse din lume. Nuanța blândă a stucaturii, bolta verde a copacilor, stropii de albastru ai tulpinilor înalte de delphinium și ai irișilor bărboși din zona cu plante perene – totul fusese redus la tonuri de gri, ca o fotografie spălăcită a Londrei în ceață făcută în anii 1940. Și perspectiva mea fusese modificată, casa părând prea înaltă și prea largă, iar copacii prea scunzi. Mirosul aerului din timpul ploii înlocui mirosurile verzi obișnuite ale verii, aducând cu o notă sulfuroasă de pucioasă. Sunetele obișnuite ale cartierului – traficul, ciripitul păsărilor, bătăitul mașinilor de tuns iarba – erau mult prea puternice, la fel ca bătăile inimii mele când un val straniu se izbi de mine.

Puterea întepătoare și de rău augur îmi inundă venele ca răspuns la valul de energie magică ce ne ținea în giulgiul său gri. Am tras-o pe Becca spre mine, adăpostind-o cu trupul meu.

Pasărea solitară care ne alunecase deasupra capetelor se prăbuși la pământ în fața noastră, cu aripile întinse și capul aplecat într-o parte într-un unghi care îmi spunea că gâtul i se frânsese

la impact. Ciocul curbat, de abanos, și gulerul de pene de la gât îmi spuneau că era un corb.

Un foșnet de aripi de păsări îmi umplu urechile în timp ce tovarășii corbului se așezară pe ramurile copacului din apropiere, pete întunecate din lumea fantomatică, evidențiindu-se ca un șir de siluete decupate din hârtie neagră. Nu erau doar câțiva corbi, ci zeci.

Mi-a trecut prin minte tot ce știam despre semnificația corbilor – din punctul de vedere al magiei, al mitologiei și al alchimiei. Mesageri între morți și vii, corbii simbolizau adesea primul pas în transformarea alchimică spre piatra filosofală.

Unele tradiții au legat corbii de puterea profeției. Nu îmi puteam imagina ce însemna să ai unul mort în fața ta, dar nu putea fi un semn de noroc.

O baltă de sânge purpuriu și gros se întinse pe trotuar de sub corpul corbului. Odată cu eliberarea forței vitale a păsării, culoarea reveni în tot ce era în jur. Pantalonii scurți din denim ai Beccăi erau din nou albaștri. Modelele florale de pe bluza mea deveniră de un roz trandafiriu și un galben strălucitor. Irisul reveni la obișnuita culoare indigo.

– Pasărea aia a murit, nu-i așa?

Becca aruncă o privire, din brațele mele, la corbul mort care zăcea nemișcat în fața noastră cu ochii deschiși și holbându-se. Când simți mirosul sângelui corbului, i se măriră nările și o expresie de foame îi trecu peste chip, făcând-o să arate ca un vampir până la ultimul detaliu.

– Da.

Revărsarea de sânge o confirma și nu avea rost să evit adevărul.

– Când a murit pasărea, de ce au murit și culorile?

Ochii Beccăi erau la fel de mari ca ai păsării moarte. În adâncul lor era o scânteie întunecată pe care nu o văzusem până în acel moment.

– Ce vrei să spui? am întrebat-o cu atenție, nedorind să-i diluez răspunsul cu propriile reacții la evenimentele din acea după-amiază.

– Totul a devenit gri precum cenușa din șemineu, a explicat Becca. Nu ai văzut?

Am încuviințat din cap, surprinsă că și fiica mea observase asta. Puterile de observație ale Beccăi erau pe locul doi după cele ale lui Matthew, dar, spre deosebire de Pip, de obicei, ea nu era în acord cu forțele magice care se învăteau în jurul ei.

– A fost magie? întrebă Becca. Nu s-a simțit ca magia ta, mami.

– Da, cred că a fost, am răspuns.

Indiferent de magia care ne vizitase cartierul din New Haven, acum se retrăsese. Chiar și așa, îmi doream să fiu în siguranță, în casă, unde să pot gândi clar, departe de pasărea moartă și de umbra întunecată pe care o aruncase asupra mea și a fiicei mele.

Înainte să o pot mișca pe Becca în acea direcție, stolul de corbi cocoțați în copaci începu o jelanie de moarte. Scoteau țipete de durere, cârâieli, cotcodăceli guturale și strigăte răgușite. Un corb foarte mare își luă zborul. Mișcarea lentă și grea a aripilor le liniști pe celelalte păsări. Corbul își deschise ciocul și revărsă sunetul clopotelor, înalt și dăgănit, pentru a înlocui strigătele anterioare de durere și deznădejde.

Corbul uriaș ateriză în siguranță pe trotuar în fața noastră, ușor și sigur pe picioare. Penele păsării de un negru profund străluceau, având cel mai închis albastru, care îmi aminti de părul Beccăi, iar gâtul i se umfla atât de mult încât părea că îmbrăcase o cămașă neagră. Cu un zgomot al ciocului formidabil, corbul își înclină capul. Becca îi întoarse gestul. Încet, se apropie de pasăre.

– Ai grijă, am murmurat, nesigură de intențiile lui.

Corbii din copaci începură să strige tare *cra-cra*, indignați că ar fi crezut cineva că ei i-ar fi făcut rău unui copil. Becca se ghemui lângă pasărea moartă. Însoțitorul ei plin de viață făcu

câteva sărituri pe ambele picioare pentru a micșora distanța dintre ei și începu să se agite înainte și înapoi în fața ei, emițând un șuvoi clocotitor de vorbărie. Luă ceva din ciocul corbului mort și îl lăsă să cadă în fața ei. Zgomotul produs nu era precum cel al metalului, dar cercul rotund sugera că era un inel – deși unul care s-ar fi potrivit doar unui deget foarte subțire.

– Nu-l atinge! am strigat.

Mătușa mea, Sarah Bishop, mă învățase să nu ating niciodată un obiect magic neidentificat și, în cea mai mare parte, dădusem ascultare regulilor ei.

Fiica noastră era făcută dintr-un material mai independent.

– Mulțumesc, îi spuse Becca corbului, punându-și inelul.

El lăsă dăre din sângele păsării pe măsură ce îi călătorea pe deget.

Corbul ciripi un răspuns și Becca ascultă cu atenție, încuviințând din când în când din cap, de parcă ar fi înțeles ce spunea. Din geanta mea, Tamsy se uita la corb, clipind încet, de parcă și-ar fi limpezit ochii după somn.

În timp ce Becca și corbul comunicau, o senzație de înțepătură în degetele mari și încrețirea dintre sprâncene îmi spuneau că magia ciudată nu se retrăsese. Pur și simplu, se transformase în altceva care era la fel de necunoscut. Am încercat să cercetez natura magiei, trimițând semnale iscoditoare în speranța de a o identifica, dar era fumurie și turbure, fără intenții clare sau vreo structură compactă perceptibilă. Avea și un miros ciudat: sare de mare, pin, agrișe și pucioasă, toate la un loc.

– Îmi pare rău că prietena ta a murit, spuse Becca, iar atunci corbul tăcu. Trebuie să fi trist.

Capul corbului se ridică și se coborî în sincron cu ciripeli guturale care îi umflau și mai tare penele gâtului, precum acele unui porc-spinos.

– O vom îngropa în curtea din spate. Becca își făcu o cruce peste inimă, exact cum o învățase Matthew. Îți promit!

Jurământul solemn al Beccăi era un angajament mare pentru o persoană atât de tânără, având în vedere vraja care se desfășura în jurul nostru. Corbii nu veniseră întâmplător pe Orange Street.

Cineva îi trimisese și veniseră cu un cadou pentru fiica mea.

– Hai să mergem înăuntru și să le oferim păsărilor un moment cu prietena lor, i-am sugerat cu blândețe, dorind totuși să fiu mai degrabă în casă decât afară și vulnerabilă la orice vrajă complicată care se dezlănțuia.

Mi-am întins mâna și Becca o luă.

– Nu putem! Trebuie să stăm până când prietenii ei îi cântă în ultimul ei zbor, mami, explică Becca, ridicându-se în picioare, dar ținându-și-le ferm lipite de trotuar.

Ca la un semn, corbii care stăteau pe ramuri începură alt bocet bântuitor care suna precum oasele pe lemn. Plin de durere și dor, era un privilegiu să ascult viața interioară a acestor păsări magnifice. Emoția îmi înecă gâtul în timp ce, la rândul meu, le-am simțit pierderea. Becca mă prinse mai strâns de mână în timp ce păsările cântau. Lacrimi grele îi cădeau din ochi, iar în timp ce încerca să le alunge, ele căzură și se amestecară cu sângele corbului mort, formând bălți limpezi și saline în pata întunecată din jurul păsării. Corbii porniră în aer, cântecul lor de durere transformându-se într-unul de speranță, în timp ce sunetul clopotelor umplea din nou aerul. Păsările se înălțară și se azvârliră înspre sora lor căzută, penele lor având o strălucire ca din altă lume.

– Mulțumesc că ai transmis mesajul ei, îi spuse Becca corbului singuratic care rămăsese. Nu voi uita.

Cu câteva mișcări puternice ale aripilor, corbul se alătură restului stolului – deși asta părea o denumire colectivă greșită, ținând cont de ceea ce tocmai văzuserăm. Împreună, păsările se înălțară mai sus, și mai sus, până când nu rămaseră decât mici pete negre pe cer.

– Care a fost mesajul păsării, Becca? am întrebat-o, privind cu îngrijorare corbul mort.

– Mi-a spus că e timpul să vin acasă și mi-a dat asta.

Becca întinse degetul arătător.

Am examinat inelul cât de atent am putut, având în vedere că era mânjit de sânge și avea firicele de pământ agățate de el. Inelul era înnegrit de timp pe alocuri, dar alb ca un os în alte părți. Suprafața îi fusese străpunsă și prin găuri se țesuse fibră grosieră, întunecată.

– Dar suntem deja acasă. Este îngrozitor de trist că prietena lui a murit livrând un mesaj de care nu aveam nevoie. Lacrimile Beccăi porniră iar când își ridică privirea spre mine. E vina mea că a murit?

– Sigur că nu, scumpo. Am tras-o aproape. Corbul pur și simplu a apreciat greșit distanța până la pământ.

Becca își trase nasul.

– Haide, am spus ferm. Hai în casă!

– Dar pasărea... protestă Becca, rezistându-mi cu toată greutatea celor aproape șapte ani ai ei.

– Tatăl tău se va ocupa de corb, i-am spus.

Culorile poate că erau din nou aceleași, iar sunetele și mirosurile unei veri la New Haven îmi umpleau nasul în locul amestecului ciudat de rășinoase care însoțise corbii, dar tot nu era nici o îndoială că se întâmplase ceva pe Orange Street. Ceva magic, care era deopotrivă ciudat și necunoscut. Odată ce am intrat în holul răcoros al casei cu podele de marmură și tavane înalte, am scos un oftat liniștit și m-am sprijinit de ușa închisă din mahon. Geanta mea plină alunecă pe podea, unde se alătură corespondenței livrate prin fanta placată cu alamă. Tamsy căzu din geantă, iar Becca se repezi să o ia.

Ochii Beccăi se fixară asupra alor mei când am lăsat ușurarea să mă cuprindă. Era un copil vigilent și îi scăpau puține lucruri, fie că era vorba de un șoarece în grădină care scotocea

după mâncare sau de emoțiile schimbătoare ale oamenilor din jurul ei.

– Ai nevoie de o ceașcă de ceai? întrebă Becca.

Toți membrii familiei știau că modul cel mai rapid de a mă calma era să am o carte într-o mână și o ceașcă de ceai în cealaltă.

– Cu siguranță da! am răs eu. Iar tu arăți de parcă ți-ar prii o gustare. Unt de arahide și felii de măr?

Era răsfațul preferat al Beccăi, semilunile crocante de măr fiind ideale pentru crema untoasă și sărată.

– Da, te rog, spuse Becca solemn, starea ei încă fiind afectată de moartea corbului.

Am luat corespondența și geanta și ne-am îndreptat spre bucătărie. Această cameră însoțită din partea din spate a casei era spațiul meu preferat din casa lui Marcus, altfel tapetată și bine capitonată. Deoarece scopul unei bucătării de vampir era mai degrabă confortul decât pregătirea și consumul alimentelor, era adesea concepută în funcție de considerente estetice, nu de nevoile practice ale unui bucătar. Prin urmare, bucătăria se simțea mai mult ca un spațiu de locuit, cu scaune mari și lumină caldă și primitoare. Dulapurile erau vopsite într-un albastru vesel, bătând înspre culoarea oului de rață. Fuseseră păstrate dulapurile superioare originale, cu uși de sticlă pentru a afișa vesela și o selecție mare de pahare de vin ce străluceau în lumină.

Ardwinna și Apollo erau îngrămădiți în fosta cameră de gătit, chiar lângă bucătărie. Apollo purta vraja de deghizare pe care i-o creasem, care îl făcea să arate ca un mare labrador galben. Ne întâmpinără cu propriul cor de lătrături și chicoteli.

– De ce nu scoți animalele afară? i-am sugerat Beccăi, care încă mă urmărea ca un șoim.

Îmi tremurau mâinile când am lăsat corespondența și geanta pe masa din bucătărie. Acum, când momentul ciudat cu păsările trecuse și adrenalina îmi părăsea corpul, eram conștientă de tensiunea pe care o ținusem în mine.

– Bine, mami.

Becca deschise ușa și îi conduse pe Ardwinna și pe Apollo în curtea din spate pentru a-și dezmoști picioarele și a prelua orice mesaje lăsate de celelalte sălbăticiuni. Gândindu-mă la cadoul corbului și la mesajul său ciudat despre plecarea acasă, am dus ceainicul la chiuvetă. Eram atât de absorbită, încercând să-mi amintesc fiecare detaliu al magiei neclare ce se instalase în jurul nostru, încât am uitat să-i scot capacul și apa îl lovi cu atâta forță încât sări pe mine, pe blat și pe geam. Am curățat mizeria, am umplut ceainicul și l-am pus pe aragaz. Apoi am luat un bol mic pentru gustarea Beccăi și am scos un cuțit din sertar. Încă distrasă, am evitat în ultima clipă să nu-mi tai vârful degetului în loc de măr. Până când câinele și grifonul terminară de adulmecat fiecare plantă și copac din grădină, reușisem să feliez în siguranță fructele, să pun niște bucăți de unt de arahide în castrol și să-mi fac o ceașcă de ceai.

– Spală-te pe mâini înainte de a te așeza, i-am spus Beccăi când intră, nedorind ca sângele și murdăria din acea după-amiază să intre în fluxul sangvin reactiv al fiicei mele.

Toți cinci ne-am așezat în jurul piesei de mobilier zgâriate, dar masive, folosită ca blat pentru cioplit când fusese construită casa, iar acum era locul unde ne adunam pentru a lua masa. Tamsy stătea pe scaunul ei înalt, înclinată într-o parte, cu o expresie uimită și un pantof cu cataramă atârându-i de picior. Ardwinna se ghemui cât mai aproape de Becca în cazul în care un deget mânăjit cu unt de arahide sau o bucată de măr pe jumătate mușcată i-ar fi apărut în față, în timp ce Apollo se poziționa astfel încât să poată menține un ochi căprui asupra holului, atent la întoarcerea lui Pip.

Fiul meu și grifonul său erau strâns legați de relația misterioasă care se dezvoltase între țesători – vrăjitori ca mine și ca Pip, capabili să creeze noi vrăji – și tovarășii magici care îi susținuseră în călătoria lor magică. Duhul meu fusese o femelă dragon care scuipa foc și încă simțeam împunsături de dor ori

de câte ori mă gândeam la Corra, pe care o eliberasem din serviciu după ce mă ajutase să-i salvez viața lui Matthew. Becca, spre deosebire de fratele ei și de mine, nu avea o astfel de creatură lângă ea. Nu eram siguri când – sau dacă – avea să apară una. Magia fiicei noastre nu progresa în salturi precum a lui Pip, iar eu și Matthew nu aveam nici o problemă cu asta. Instinctele de vampir ale Beccăi erau ascuțite, iar abilitățile ei de vânătoare, excelente. Totuși, trebuia să acord mai multă atenție dezvoltării Beccăi ca vrăjitoare în această vară. Fusesem atât de preocupată în ultimii ani de promovarea mea ca profesor titular, încât nu făcusem prea multe activități de magie.

În timp ce stătea pe scaun, Becca îmi luă temperatura emoțională și păru că aceasta se îmbunătățise din moment ce ea își văzu de gustare fără să amintească de Yale, de Brenda sau de corbul de pe trotuarul din față. Am răsfoit corespondența livrată pe Orange Street. Erau în mare parte facturi ce trebuiau plătite înainte să plecăm. Între sortarea plicurilor, am aruncat o privire lungă către inelul de pe degetul Beccăi. Curățat de murdărie și sânge, i-am putut vedea incrustațiile complicate. Era făcut din os, deși nu puteam spune ce fel de os. Firul negru țesut prin liniile incrustate dădea inelului atât textură, cât și culoare și le întărea conturul delicat. Era țesută și magie acolo și voiam să am șansa de a o explora mai în amănunt.

– Pot să-ți văd inelul? am întrebat.

– Sigur.

Becca trase de el, dar inelul nu se clinti. Își băgă degetul în gură și îl supse înainte ca eu să o pot opri, apoi trase din nou de el.

– Este blocat.

– Lasă-mă să încerc, am spus, făcându-i semn să se apropie. Își întinse degetul spre mine. Vârful scânteia și strălucea.

– Uite, mami! Becca sări în sus cu entuziasm. Degetul meu e în flăcări, la fel ca al tău când faci magie!

– Așa văd și eu, am răspuns calm, deși bătăile inimii îmi intraseră într-un ritm de lovituri de tobă de rău augur.

Am atins inelul, sperând să-i aflu secretele, iar lumina din vârful degetului Beccăi s-a stins. Magia rămase blocată în interiorul inelului, la fel cum inelul rămase blocat pe degetul ei. Erau de neclintit.

– Pot să-i aștept pe tati și pe Pip în bibliotecă? întrebă Becca, nerăbdătoare din cauza agitației mele.

Hârtia colorată, cutiile cu markere, creioane și toate bucățelele pe care le folosea în proiectele ei de meșteșuguri erau depozitate acolo și prefera să se joace cu ele decât să stea cu mine în bucătărie.

– Bineînțeles că poți, am spus, lăsându-i degetul. Vrei să desenezi ceea ce ai văzut la Yale pentru a le arăta lui tati și lui Pip când vin acasă?

Becca clătină din cap și o trase pe Tamsy mai aproape.

– Voi face o imagine a corbului, ca să nu-l uit, nici pe el, nici mesajul transmis.

– Bine, draga mea. Mi-am menținut vocea detașată. Vin și eu în curând.

Becca o zbughi în bibliotecă, iar eu mi-am sorbit ceaiul, uitându-mă în adâncul lui, de parcă ar fi putut să-mi spună ce să fac cu stolul de corbi, cu comportamentul lor ciudat, cu reacția și mai ciudată a Beccăi când văzuse toate astea și cu inelul de neclintit. Becca era un copil excepțional de rezistent, dar moartea corbului îi lăsase o impresie profundă.

Se trezise, în sfârșit, magia Beccăi? Oare în câțiva ani urma să am doi țesători adolescenți, nu doar unul? Matthew probabil avusese întrebări asemănătoare când descoperise pasărea moartă afară. Deocamdată, nu aveam răspunsuri pentru el sau pentru mine.

M-am întors la corespondență, oftând. Facturi. Fluturași de reclamă. Mai multe facturi. Le-am aruncat repede pe un scaun

gol pentru a fi reciclate. Măinile îmi înlemniră când atinseră un plic gros, crem, cu timbre italienești.

Acesta nu era un mesaj de aruncat la coș. Era o scrisoare a Congregației, consiliul de conducere care supraveghea situația creaturilor într-o lume umană adesea ostilă.

Ținând plicul gros între degete, mi-am amintit de biroul meu din Veneția și de munca pe care o făcusem pentru a integra demoni, vrăjitoare și vampiri în Congregație, perturbând statu-quo-ul și rupând tradiția ca un membru al familiei lui Matthew să prezideze asupra procedurilor sale. În prezent, prietena mea Agatha Wilson conducea consiliul format din nouă membri – un demon care venise cu tot felul de soluții creative pentru problemele perene ale Congregației. Și Fernando Gonçalves, partenerul veneratului și de mult timp decedatului Hugh de Clermont, ocupa scaunul rezervat celor din familia de Clermont, nu Matthew și nici fratele său mai mare, Baldwin.

Am întors plicul, așteptându-mă să văd un vârtej de ceață neagră, argintie și portocalie imprimat cu sigiliul oficial al Congregației – un triunghi în flăcări, cu un soare, o stea și o lună în interior. Acest sigiliu era totuși de argint, cu un ochi în centru.

Ceara de argint îmi spunea că era de la una dintre cele trei vrăjitoare ale Congregației. Cât despre simbol, l-am recunoscut imediat. Ochiul atotvăzător era emblema personală a lui Sidonie Von Borcke. Ea fusese dezastrul existenței mele chiar înainte de a fi numită reprezentantul de Clermont în Congregație. Odată ce fusesem admisă la sediul consiliului, Sidonie își făcuse o misiune personală din a mă contra la fiecare pas.

Pregătită pentru vești proaste, am rupt ceara și am deschis plicul. Din pecetea ruptă scăpă o notă de trandafir și cedru. Am scos din plic hârtia distinctivă, făcută de un *maestro marmorizzatore* la un magazin de unde Congregația își cumpăra articole de papetărie încă din anii 1860.